

Arrest

**nr. 62 239 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NUFFELEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, vraagt op 2 november 2009 een visum gezinshereniging aan bij de Belgische ambassade te Caïro, wat hem op 4 maart 2010 wordt toegekend.

Op 23 augustus 2010 meldt verzoeker zich aan bij de gemeente Merksem. Er wordt hem een bijlage 15 afgegeven.

Verzoeker krijgt op 13 september 2010 een F-kaart.

Op 20 januari 2011 wordt er een negatief samenwoonstverslag opgesteld.

Op 2 februari 2011, met kennisgeving op 21 februari 2011, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (E., I.) geboren te (...), op (...) van Egyptische nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Art 42 quater §1,2° van de wet van 15.12.1980

Uit het verslag samenwoonst dd 20/01/2011 blijkt dat de politie van Merksem zich aangeboden heeft aan de woonst van betrokkene op 10/12/2010 om 12u, 14/12/2010 om 18u, 23/12/2010 om 10u, 03/01/2011 om 13u, 14/01/2011 om 10u, 19/01/2011 om 9u. Telkens kon er geen van beide partners aangetroffen worden.

Er werd een voorstel ambtelijke schrapping opgemaakt op 20/01/2011 voor betrokkene en zijn partner.

Er kan van uitgegaan worden dat we hier te maken hebben met een geval van Belgiëroute.

Het verblijfsrecht wordt derhalve ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980; van artikelen 2 en 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van art. 42 quater §1,2° van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel."

Hij verwoordt het middel als volgt:

"8.1. Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 19.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]"

Artikel 2 van de wet van 19.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St. nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St. nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St. nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St. nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St. nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St. nr. 77.502 van

09.12.1998; R.v.St, nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St, nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St, nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St, nr. 90.169 van 12.10.2000).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

8.2. Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat deze verplichtingen die op de overheid rusten, schromelijk met de voeten werden getreden.

Op 2.02.2011 neemt de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker met het bevel om het grondgebied te verlaten. Als reden van de beslissing wordt art. 42 quater §1,2° van de Vreemdelingenwet aangehaald. Dit artikel stelt dat het verblijfsrecht gedurende de eerste 2 jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie kan worden beëindigd wanneer (2°) de burger van de Unie die hij begeleid of vervoegd heeft, vertrekt uit het Rijk.

In casu zou dit betekenen dat de echtgenote van verzoeker uit het Rijk is vertrokken. De DVZ neemt genoegen met een aantal negatieve woonstcontroles. Hieruit blijkt dat de wijkagent op het opgegeven adres te Merksem zich verschillende keren heeft aangeboden, maar telkens negatief heeft gecontroleerd, i.e. verzoeker en zijn echtgenote zijn er nooit aangetroffen tijdens die controles.

Uit de beslissing en het verslag van de wijkagent, terug te vinden in het administratief dossier, blijkt dat op de volgende dagen werd gecontroleerd:

Vrijdag 10.12.2010 om 12u; Dinsdag 14.12.2010 om 18u; Donderdag 23.12.2010 om 10u; Maandag 3.01.2011 om 13u; Vrijdag 14.01.2011 om 10u; Woensdag 19.01.2011 om 9u.

Naar aanleiding van deze woonstcontroles heeft de wijkagent daags nadien, i.e. 20.01.2011 een voorstel tot ambtelijke schrapping overgemaakt aan het College van Burgemeester en Schepenen van Antwerpen Merksem.

Wat echter ook uit het administratieve dossier mag blijken is dat de echtgenote van verzoeker werkzaam is te Nederland, met name te Alphen aan de Rijn. Dat de echtgenote van verzoeker dan normaliter niet tijdig terug is uit Nederland kan één en ander verklaren betreffende de negatieve woonstcontroles. Immers al deze woonstcontroles werden uitgevoerd tijdens de weekdagen en tijdens de werkuren of nog tijdens de reistijd van en naar het werk. Uit de gegevens verstrekt door deze zes negatieve woonstcontroles, tijdens weekdagen en tijdens de werkuren, kan onmogelijk worden besloten dat de echtgenote van verzoeker uit het Rijk is vertrokken.

Bovendien, is een voorstel tot ambtelijke schrapping slechts het begin van de procedure en dient deze nog bekrachtigd door het College van Burgemeester en Schepenen, wat in casu nog niet het geval is. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft aldus een beslissing genomen die gebaseerd is op gegevens die niet juist zijn, die minstens niet met alle redelijkheid bekomen zijn aangezien de DVZ op de hoogte is van de plaats van tewerkstelling van de echtgenote van verzoeker, en heeft de DVZ de beslissing voorts genomen op een voorbarig besluit tot vertrek van de echtgenote van verzoeker uit het Rijk, gelet op het gegeven dat het gaat om een voorstel tot ambtelijke schrapping en nog niet een ambtelijke schrapping zelf.

Wat meer is, de aanwezigheid van verzoeker betreft tijdens de woonstcontroles, hetgeen niet ter zake doet aangezien de beslissing werd genomen op basis van art. 42 quater §1, 2° van de Vreemdelingenwet, is te verklaren aan de hand van het gegeven dat verzoeker tegenwoordig ook werkzaam te Nederland en hij elke dag op en afreist samen met zijn echtgenote.

De DVZ had in zich in deze beter als een zorgvuldige en redelijke overheid moeten opstellen. Zo kon aan verzoeker en zijn echtgenote een uitnodiging worden verstuurd om zich aan te bieden bij de wijkagent ten einde hun afwezigheid op de bovenvermelde dagen te motiveren. Op zich had de DVZ zich beter van zijn onderzoeksplicht moeten kwijten door in het administratieve dossier van verzoeker na te gaan wat de mogelijke oorzaak van de negatieve woonstcontroles zou kunnen zijn. Zonder enige moeite was de DVZ tot de veronderstelling kunnen komen dat verzoeker zijn echtgenote nooit tijdig, tijdens de weekdagen kan terug keren vanuit Nederland, haar plaats van tewerkstelling. De DVZ gaat er liever vanuit dat men hier heeft te doen met een Belgiëroute zonder zich er echt van te vergewissen wat de ware toedracht is van de negatieve woonstcontroles. De veronderstelling van de DVZ is als volgt: Nederlandse onderdane + niet-Europeaan + negatieve woonstcontroles = Belgiëroute. Het moet gezegd een zeer repressieve denkwijze, die echter gelet op de gegevens uit het dossier, in strijd zijn met de bewoordingen van art. 42quater, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt nog de opmerking dat sommige personen na enkele negatieve woonstcontroles door hun respectievelijke wijkagent wel een uitnodiging krijgen en andere van hun wijkagent dan weer niet. Ware het niet beter dat wanneer de DVZ de instructies geeft aan de gemeente om een woonstcontrole

uit te voeren, meteen de instructie geven om na 3 of meer negatieve controles de betrokkene uit te nodigen ter verantwoording?! Zodoende kan de DVZ bij gebreke aan een reactie van de betrokkene met een gerust hart art. 42 quater §1, 2° toepassen. Maar echter in casu beschikte de DVZ over voldoende gegevens om er niet zomaar van uit te gaan dat de echtgenote van verzoeker vertrokken is uit het Rijk. Gelet op het voorgaande dient dan te worden vastgesteld dat de motiveringsplicht van de DVZ en de beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden. Zeker bij het nemen van een beslissing tot het beëindigen van het verblijfsrecht van verzoeker dient de DVZ een grondig onderzoek te verrichten, quod in casu non. De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In zijn enig middel werpt verzoeker een schending op van:

- artikel 42 quater, §1, 2° en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980
- artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen
- de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheids-beginsel.

Betreffende de voorgehouden schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiverings-verplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Aangaande de voorgehouden schending van art. 42 quater, §1, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel merkt de verwerende partij het volgende op.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing ten onrechte werd genomen, gelet op het feit dat zowel verzoeker als zijn echtgenote in Nederland werkzaam zouden zijn en zij op het ogenblik van de verschillende woonstcontroles aan het werk waren, dan wel op weg van of naar het werk.

De verwerende partij merkt op dat de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd werd:

"Reden van de beslissing:

Art 42 quater §1, 2° van de wet van 15.12.1980

Uit het verslag samenwoning dd 20/01/2011 blijkt dat de politie van Merksem zich aangeboden heeft aan de woning van betrokkene op 10/12/2010 om 12u, 14/12/2010 om 18u, 23/12/2010 om 10u, 03/01/2011 om 13u, 14/01/2011 om 10u, 19/01/2011 om 9u. Telkens kon er geen van beide partners aangetroffen worden.

Er werd een voorstel ambtelijke schrapping opgemaakt op 20/01/2011 voor betrokkene en zijn partner.

Er kan van uitgegaan worden dat we hier te maken hebben met een geval van Belgiëroute.

Het verblijfsrecht wordt derhalve ingetrokken. "

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001).

Uit een eenvoudige lezing van bovenvermelde motieven blijkt dat de bestreden beslissing geenszins kennelijk onredelijk tot stand is gekomen.

Om de gezamenlijke vestiging te kunnen vaststellen liet de verwerende partij niet minder dan 6 woningcontroles uitvoeren op 6 verschillende data en tijdstippen verspreid over 6 weken. Verzoeker en zijn echtgenote konden geen enkele keer worden aangetroffen.

De verwerende partij merkt op dat de controles 's morgens, 's middags en 's avonds werden uitgevoerd. Indien de echtgenote van verzoeker werkt tussen 8.00u en 19.00, dient zij de verwerende partij hiervan op de hoogte te brengen. Er kan van de verwerende partij niet worden verwacht dat zij dit dient te veronderstellen. Er wordt van verzoeker en diens echtgenote verwacht dat zij hun medewerking verlenen aan de procedure. De echtgenote van verzoeker wist of behoorde te weten dat haar verblijfplaats zou gecontroleerd worden in het kader van de gezinshereniging met haar echtgenoot.

Bovendien werd voor zowel verzoeker als zijn echtgenote een voorstel tot ambtelijke schrapping opgemaakt op 20.01.2011.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling van de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels

Verzoekers enig middel kan niet worden aangenomen. "

2.3. Waar verzoeker de schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, legt dit beginsel de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Zoals verzoeker stelt, blijkt uit de bestreden beslissing dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht steunt op artikel 42 quater, § 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat stelt dat gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde ingeval de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk. De juridische grondslag van de bestreden beslissing (artikel 42quater, §1, 2° van de Vreemdelingenwet) toont aan dat het bestuur meende dat de echtgenote van verzoeker (hetzij beiden) uit het Rijk is (zijn) vertrokken. De bestreden beslissing is gesteund op een samenwoningverslag van 20 januari 2011 waaruit blijkt dat de politie van Merksem zich tevergeefs heeft aangemeld op het door verzoeker en diens echtgenote opgegeven adres, met name op 10 december 2010 om 12 uur, op 14 december 2010 om 10 uur, op 3 januari 2011 om 13 uur, op 14 januari 2011 om 10 uur en op 19 januari 2011 om 9 uur. Nazicht van de kalender leert dat 10 december 2010 een vrijdag is, 14 december 2010 een dinsdag is, 3 januari 2011 een maandag is, 14 januari 2011 een vrijdag is en 19 januari 2011 een woensdag is. Al deze dagen zijn

werkdagen zodat verzoeker terecht stelt dat alle controles plaatsgrepen op werkdagen en op uren dat verzoeker, die ook werkt, en diens echtgenote niet geacht worden thuis te kunnen zijn door hun werkzaamheden. Uit dergelijke controles afleiden dat verzoekers echtgenote vertrokken is uit het Rijk zonder dat enig buurtonderzoek werd verricht of een uitnodiging werd achtergelaten om de afwezigheid te kunnen verklaren, is voorbarig en getuigt van een onvolledige en onzorgvuldige feitenvinding. Het ambtelijk voorstel tot schrapping berust op hetzelfde samenwoningverslag en is in casu geen bijkomend bewijs dat verzoekers echtgenote uit het Rijk vertrok. In die mate is de grief die de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, gegrond.

De redenering van de verwerende partij dat *“De verwerende partij merkt op dat de controles 's morgens, 's middags en 's avonds werden uitgevoerd. Indien de echtgenote van verzoeker werkt tussen 8.00u en 19.00, dient zij de verwerende partij hiervan op de hoogte te brengen. Er kan van de verwerende partij niet worden verwacht dat zij dit dient te veronderstellen. Er wordt van verzoeker en diens echtgenote verwacht dat zij hun medewerking verlenen aan de procedure. De echtgenote van verzoeker wist of behoorde te weten dat haar verblijfplaats zou gecontroleerd worden in het kader van de gezinshereniging met haar echtgenoot. Bovendien werd voor zowel verzoeker als zijn echtgenote een voorstel tot ambtelijke schrapping opgemaakt op 20.01.2011.”* kan niet gevolgd worden. Het is een algemeen bekend gegeven dat vele werkende mensen in het Rijk, die bovendien op grote afstand van hun woonst werken, niet om 18 uur thuis kunnen aangetroffen worden. De echtgenote van verzoeker werd eenmalig, in de vooravond (18 uur) dan nog, gecontroleerd. Voorts dient niet van de echtgenote die gebruikelijke werkuren heeft, verwacht te worden dat zij de verwerende partij inlicht dat zij werkend is.

Ten overvloede klemmt dit nog meer, gelet op het samenwoningverslag dat na de bestreden beslissing werd opgesteld tijdens een avonduur waarop verwacht mag worden dat verzoeker en diens echtgenote thuis zijn, in casu op 10 maart 2011 om 20 uur 15, dat meldt dat betreffende de persoonlijke voorwerpen *“alles aanwezig is”* en dat aantoont dat de bestreden beslissing voorbarig is genomen.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN